

MUZIKA

Koncert za pamćenje

Pijanista Simon Trpčeski i naši simfoničari u Crnogorskom narodnom pozorištu oduševili publiku

Isidora Radulović

Jednostavnošću i spontanošću, umjetničkim nadahnućem i vještinom, pijanista Simon Trpčeski odavno je osvojio velike svjetske dvorane i publiku širom svijeta. Uopoređujući iskustva Zapada i regiona, kolegama iz Crnogorskog simfonjskog orkestra, poželio je da što prije dobiju adekvatne uslove za rad. Sada, kada je ostvario dječake snove, želi samo da zauvijek ostane zaljubljen u ono što radi i da prevaziđe sopstvene demote. Prije svega toga, želi da ga zdravlje postuži.

Imate zaista impresivnu biografiju. Kako je sve to stalo u Vaše 33 godine?

Mislili da sam brzo radio. Ni sam ne znam kako sam sve to postigao, vjerujem da to nikada i neću shvatiti, ali me zaista čini srećnim što sam svojim uspjehom, uradio nešto i za svoju zemlju, Makedoniju.

Kako to da Vam je ovo tek treći nastup u Crnoj Gori, a prvi u Podgorici?

Oduvijek sam imao veliku, ogromnu želju da sviram u državama bivše Jugoslavije. Ali, svirajući po cijelom svijetu, teško da i to mogu da postignem i pored najbolje volje. U Podgorici sam zaista kao, što bi rekli, 'doma'. Opušten sam, zadovoljan i super se osjećam, jer me je publika zaista lijepo i toplo primila. Crnogorci su gostoljubivi i spontani narod.

Iz perspektive publike, u

Podgorici se dogodilo prvi spoj. Iz Vaše?

Ovo je zaista bio veliki izazov za orkestar i za mene. Koncert Sergeja Rahmanjinova izuzetno je težak i ja kolegama zaista od sveg srca čestitam za sav njihov trud. U uslovima u kojima rade, oni su dali najviše što su mogli. I sam sam večeras imao veliki ispit, jer sam bio ograničen mogućnošima samog instrumenta, koje ni izbilza nijesu zadovoljavajuće. Dao sam sve od sebe i drago mi je da je i publika to prepoznala. Ovdje sam došao iz ljubavi i velike želje. Za tri dana, uradili smo mnogo.

Dugi i gromki aplauz kolega iz Crnogorskog simfonjskog orkestra, ujedno i (njihov) poziv da se još nekoliko puta vratite na scenu, sinje baš uobičajena scena na koncertima kod nas. Sta se

tu desilo?

Vjerujem u njih, jer sam se uvjerio da su u Vašem orkestru ljudi koji vole muziku, osjećaju je i žele da rade na sebi. Želim da im uslovi rade uskoro postanu bolji, zato što oni to stvarno zaslužuju.

Koja je Vaša vodilja, omiljeni moto u umjetnosti i životu?

Moj moto je: "Kroz trnje do zvijezda". Tome me je otac naučio u djetinjstvu. Odrastao sam vrlo skromno i teško i ovo što sam postigao, zaista je ravno čudo. Vama je jasno šta znači kada neko dolazi iz male zemlje. Jer je Crna Gora još manja od Makedonije. Sa sobom, ponio sam ožljike zbog raspada Jugoslavije. Mislim da je zaista čudo što sam uspio. Na Zapadu, ljudima govorim da oni nemaju pojma koliko je teži put kad dolazite iz male zemlje. Jer, oni tamo imaju potpuno drugačiju percepciju stvari.

Sada, kada Vam je pošlo za rukom da postanete jedan od vodećih pijanista današnjice, imate li neki nedosanjani san?

Iskreno, u tom smislu stvarno sam ponosan na sebe i na svoju porodicu. Moj uspjeh je njihov uspjeh, jer su mi oni

pružili podršku kada mi je bila najpotrebnija. Dok sam gradio svoj put, iza mene nijesu stале institucije. Sada u Podgorici i sjutra opet idem u Los Angeles, a to nije nevjerovatno?

Jeste li uvijek tako spontani u komunikaciji s publikom, kao što je to bilo u Podgorici?

Mislite da glumim? Kao što rekoh odrastao sam skromno i prirodno je zaista jedna od

vrлина koje najviše cijenim. Mislim da mi to pomaže i u muzičkom izrazu.

Postoje li trenuci u Vašoj profesiji za koje biste dali život?

Čovjek treba da radi i da vjeruje u sebe. Kad sam na sceni i kada se ostvari taj čarobni kontakt s publikom, kada vidite radost i oduševljenje na licima ljudi koji vas slušaju, e to je tren 'vrjedan živo-

ta'. To se ničim ne može pti. Uostalom, vidjeli ste.

Kako će Vaša karijera izgledati za 10 godina?

Vjerujem da ću do tada postaviti balans između stupa i ličnog života. Iz svega, želim da budem ziva. Vjerujem da ću i tada vati u ovome što radim zna, možda ću početi dirigujem.